

KIS LAP

Bűcsu. (Lásd a 71. lapon.)

XXVII. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. augusztus 3-án.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

MÁSKOR ez a gondolat nem maradt volna oly sokáig a fejében, nem töprengett rajta annyit; de ma különben is nagyon el volt busulva, mióta Lujza oly hidegen fogadta és Kövesné olyan igazságtalanul szólt róla. Most is, mikor a gesztenye-ért küldt k, Lujza arra intette, nehogy utközben megegye a gesztenyét. Miért mondta ezt? Hát azt hiszi, hogy ő, Évike hozzá tud nyulni valamihez, a mi nem az övé? Ilyesmi soha sem jutott eszébe, még csak gondolni sem tudott csalásra, mindig őszinte és becsületes volt.

Lujza arra intette, meg ne egye a gesztenyét, az öreg gesztenyeárus pedig azt tette fel róla, hogy fizetés nélkül akar megszökni.

— Oh, hát miért gondol engem mindenki olyan gonosznak? sohajtá.

Egészen elbusult, szemekönybe lábadt s szomoru gondolataiba elmerülten nem vigyázott annyira, mikor ismét át kellett menni az utcza tulsó oldalára. És épen ott indult keresztül, hol a sok bérkocsi állt, melyek közül minduntalan megindult egy-egy, sebesen vágatva s az eső, a sötétség miatt nem igen láthatta a kocsis messziről, van-e valaki az útjában. Évike épen az utcza közepén volt, mikor egyszerre egészen közel hallotta a kocsirobajt és egyuttal hangos kiáltást. Neki szólt a kiáltás és úgy megijedt, hogy hamarjában azt sem tudta, mit csinál; a helyett, hogy félre ugrott volna, előre futott épen a lovak előtt, a kocsis pedig oly hirtelen nem bírta megállítani lovait. Nagy erő-

szítéssel kissé mégis félre rántotta a lovakat, de a következő pillanatban Évike kétségbeesetten sikoltott fel, aztán nagy zuhanással terült el a sáros kövezeten, a kocsis elgázolta.

Az emberek, kik a veszedelmet látták, ijedten futottak hozzá s egy nyájas képü öreg ur fölemelte a sárból.

— Meg vagy sértve, szegény gyermek? kérdé.

— Nem... nem gondolnám, felelé Évike kábultan.

Kivitték a gyalogutra, megtapogatták s újra kérdezték, nincs-e valami baja. Évike még egész testében reszketett, tántorgott s alig tudott beszélni; de azért nagy erőfeszítéssel mégis csak megállt valahogy. Tetőtől talpig be volt sározva, keze, arcza mocskos lett. Ingadozó léptekkel indult meg s így szólt:

— Köszönöm... talán nincs bajom... csak a lábom fáj egy kicsit... megütötte a ló... de most sietnem kell haza.

Egy-két jó ember elkísérte, mert hátha mégis baja esnék. Már épen eljutottak a bolt ajtajához, mikor Évike kétségbeesetten fölkiáltott:

— Oh, elvesztettem a gesztenyét! Azt fogják hinni, meg sem vettem! Kárba vezett a tizes.

Egyik kísérője mindjárt adott neki egy tizeskét.

— No, emiatt ne busulj, itt a tizeske, add vissza annak, a ki küldött.

Évike hálásan köszönte meg és belépett a boltba.

— Milyen állapotban kerülsz vissza! kiáltá Lujza undorodva. Csupa mocskos vagy! Hozzám ne közelíts!

— Talán elesél? kérde Kövesné félig boszusan, félig ijedten.

— El... az az... egy kocsí elgázolt.

Ezalatt azok, akik idáig kísérték, a bolt előtt beszélgettek a balesetről, bebenézegettek az üvegajtón.

— Az már mégis csak kegyetlenség, szólt az egyik, hogy ilyen kicsi leánykát késő este és ilyen időben küldenek az utcára. És még ha valami nagy szükségből tették volna! De csak egy pár gesztenyéért.

— Hja, kedves szomszéd, a saját leányát nem is küldhette volna Kövesné asszonyom. Hanem hát, tudja, ez a kicsike csak afféle fogadott gyermek, hát az ilyennel nem sokat törődnek.

Bent a boltban pedig Lujza megvetőleg mondá:

— Hogy lehattél olyan ostoba, hogy a kocsí alá futottál?

Ez volt a vigasztalás, a mit Évikéhez intézett.

Évikének egy pár kék folt maradt még pár napig a kezén, lábán, járni pedig vagy egy hétig csak sántikálva tudott; de aztán lassanként elmúlt minden s Évike csak olyan egészséges volt, mint azelőtt. Hanem e naptól fogva Évike szívében volt nagy seb; érezte, hogy itt ebben a házban nem úgy van ő otthon, mint eddig gondolta. Kicsi eszével nem értette ő azt jól, de folyton törte a fejét.

Egy napon, a mint együtt ültek a boltban, Évike hosszú gondolkodás után egyszerre megszólalt:

— Kedves néni, szeretnék valamit kérdezni.

Kövesné meglepetve nézett körül, mintha keresné, ki beszél hozzá.

— Te szóltál, Évike? Miért szólíts ma néninek és nem mamának.

Évike azonban nem felelt erre, hanem viszont kérde:

— Épen azt akarom kérdezni... ugy-e, az én mamám meghalt?

A boltosné szinte megzavarodott. Erre a kérdésre nem volt elkészülve és hamarjában nem tudta, mit feleljen.

Évike pedig újra kérde:

— Ugy-e, az én mamám akkor halt meg, mikor én még kicsi voltam, akkor mikor ide fogadtak magukhoz?

Kövesné fejével bölintott, hogy igen. Minek is tagadná? gondolta. Előbb-utóbb Évikének mégis csak meg kell tudni az igazat.

— És atyám? Hol van édes apám? kérde ismét a kis leány.

— Nem tudom, soha sem láttam.

Évike szomoruan, mereven bámult egy ideig, aztán halkán mondá:

— Oh, a nénike nagyon jó volt hozzám!

A boltosné hirtelen magához huzta Évikét és félig haragosan kérde:

— Miért beszélsz efféléket, mit jelent ez a kérdezősködés? Bizonyosan beszélt előtted valaki ellenem, nem szeretsz többé engem, a ki anyád vagyok.

Kövesné látta, gyanította, hogy a kis leány fejében nagyon komoly gondolatok járnak; ki akarta vallatni. Évike azonban őszintén felelt:

— Nem beszélt előttem senki semmit, szeretem most is, mint eddig... csak

azért mondom, mert meg akarom tudni, hogy igazi mamám csakugyan meghalt-e?

— És azt kitől hallottad, hogy én nem vagyok az igazi anyád?

— Azt sem mondta senki, csak úgy elgondoltam, mikor láttam, hogy szereti nénike Lujzát, aztán emlékszem... egy kicsit emlékszem, hogy mikor egészen kicsike voltam, nekem is volt mamám, a ki úgy szeretett, mint a nénike Lujzát.

— De miért szólitsz mindig néni-kének? Ha nem vagyok is édes anyád, azért nevelő-anyád vagyok s ha eddig mamának szólitottál, miért ejtetted most ki azt a nénike szót.

— Mert tudom, hogy nem mamám, felelt Évike ártatlanul.

Kövesné nagyon boszus lett. Elégedetlen volt, titkon leginkább saját magával, mert érezte, hogy ő és Lujza az okai, hogy Évikének eszébe jutott ilyesmi fölött gondolkozni. De nem akarta magának megvallani hibáját, hanem inkább hevesen megrázta és eltaszította magától a kis leányt.

— Te háladatlan teremtés! mondá indulatosan. Hát ezért neveltelek föl? Az utcán szedtelek föl, elhagyott árva voltál, mint a legutolsó koldusgyermek, ruházatalak mint a saját gyermekemet és most azt mered nekem mondani, hogy nem vagyok anyád. Menj, te gonosz, hálátlan gyermek!

Ez már több volt, mint a mit Évike el birt viselni. Hangos zokogásra fakadt és fuldokolva mondá:

— Oh, hisz' én szeretem... hálás is vagyok... olyan jó volt hozzám...

— Persze hogy jó voltam, jobb mint ahogy érdemelted. Szükölködtem, költektem miattad; mi lett volna belőled, ha én be nem fogadlak? Az utcán vesztél volna, te rossz gyermek.

Épen ekkor lépett be Kata néni és látta a zenebonát.

— Mi a baj? Mi történt? kérdé.

— Az történt, hogy ez a háladatlan leány egyszerre csak nénikének kezd szólitani és azt mondja, hogy nem vagyok az anyja.

— No, ezért ugyan nincs ok a haragra, mert hiszen az csakugyan igaz, szólt Kata néni nyugodtan.

A boltosné ekkor a jó Kata néni ellen fordította haragját.

— Igaz? Ugy-e bizony? Fogadni mernék, hogy Kata asszony verte ezt a gyermek fejébe, bizonyosan azért, hogy ne engedelmeskedjék nekem.

Kata néni e sértésre is nyugodt maradt.

— Nem, én valóban soha sem beszéltem vele erről. Nem is volt szükséges, hogy valaki beszélje neki, már nagyocská leány, maga is észrevehette.

— Mit vehetett észre?

— Azt, hogy mennyire különb a Lujza sorsa meg az övé.

— Különb? Meghiszem azt! Még csak az kellene, hogy a saját édes leányomat ne szeressem jobban, mint ezt a kis jött-mentet.

— Az természetes is, hogy jobban szereti, senki sem veheti rossz néven, felelt Kata néni. De ha Évike is látja, azzal még nem követett el semmi rosszat. Ha azt akarta volna szomszédasszony,

hogya a kis leány ne vegye észre, akkor úgy kellett volna vele bánni, mint saját gyermekével. De nem köteles vele, csak-hogy akkor a kicsike sem tekintheti anyjának.

— Igen ám, mert háládatlan a sok jóéért, melyet vele teszek.

Kata néni arczán látszott, hogy most már ő is megharagudott. De nem szólt semmit, hanem hirtelen eltávozott. Mikor kint volt, kissé meggondolta a mit látott és hallott, aztán így szólt magában:

— Rég látom én már, hogy nem jó vége lesz annak. Az a szegény kis leány

NYÁRI MASKARA. (Lásd a 77. lapon.)

rossz helyen van ott. Ne volnék csak olyan szegény, bizony mindjárt elvinném tőlök; de nem tehetem, nálam még utoljára éhséget szenvedne. Nagyon sajnálom az istenadtát és nem csodálom, ha végre is észrevette szegényke, hogy kegyelemből tartják. Pedig a kegyelem-kenyér keserű még akkor is, ha jó szívet adják, hát még

mikor szemre lobbantják! Ez a boltosné nem igazi jótékonytságot tesz azzal a kis leánnyal, az az elbizakodott Lujza meg már épen nagyon érezteti vele, hogy kegyelemből tartják. Nem is igazi jósból fogadták magukhoz, hanem szeszélyből, hiúságból és most éreztetni akarják vele, mit köszönhet nekik, gonoszul bán-

nak vele. Ez már rút dolog. Nem tudják hogy csak az az igazi jótékonyosság, a melyet nem sirat meg az, a ki kapja. Lujza most már nem úgy bánik a kicsikével, mint fogadott testvérrel, hanem mint valami rabszolgával... ezen én segíteni fogok, akármeddig kell is a fejemet törnöm rajta.

És a jó Kata néni törte is a fejét még pedig nem igen sokáig. Egyszerre fölillant az eszében egy gondolat, melynek nagyon megörült, mert egészen fölvidult és azonnal gyors léptekkel megindult.

— Ha sikerülne megnyerni Várfalviné részvétét, annak egyszer valamikor talán hasznát vehetné a kicsike. Megpróbálok.

Sokáig ment, egyik utcából ki, másikba be s végre egy nagyon hosszú utcán végig, mely egyenesen kivezetett a szabadba. Az utca végén már nem oly nagy házak álltak, hanem csinos kertek terültek el egymás mellett s a kerteknek hol közepén, hol messzebb hátul a lombos fák között álltak a kisebb uri lakok. Egyik kertnek rácsos kerítése és kapuja különösen feltűnő volt azáltal, hogy mindenféle figura állatok látszottak a vasrudak tetején, nagyfülü baglyok, kiterjesztett szárnyu sasok, mind vaspléhből készítve. Egyik-másiknak már el is volt görbülve hol a nyaka, hol a szárnya, mert bizony már régen őrizte ott a kerítést, nem csoda, ha belevénült.

Kata néni sokszor látta már ezeket a figurákat, nem is nézett most rájuk, hanem meghuzta a kapu mellett függő csöngetyühuzót. A csöngetésre csakhamar

előjött a kert közepén levő házból egy öreg cseléd s megpillantván a látogatót, szívesen köszönt neki.

— Isten hozta Kata néni. Rég nem láttuk, tessék besétálni.

Kata néni nem kínáltatta magát, hanem bement és mint a ki régi jó ismerős, egyenesen a háznak tartott, utközben kérdezve:

— Bemehetek-e a nagyságos asszonyhoz?

— Hogy ne! Egymaga van, ott a dolgozó szobájában.

Kata néni benyitott a szobába, hol az ablaknál egy egészen ősz haju, de egészséges, piros képű öreg asszonyság himzésen dolgozott. Nyájasan mosolyogva fogadta a látogatót és mindjárt székkal kínálta meg.

— Isten hozta, Kata asszony! Foglaljon helyet. Mi ujság, hogy van?

Kata néni minden teketória nélkül leült a háziasszony mellé, ki aztán szíves hangon folytatá:

— Minap épen gondoltam magára, hogy volna megint egy kis varrni való, épen jó, hogy eljött. Az öreg szakácsném már megvette a szövetet, majd megmagyarázza, mit kell készíteni. Most nincs sok munkája, ugy-e?

— Bizony nincs valami sok, csak egyik napról a másikra; de ne gondolja nagyságos asszonyom, hogy ezért jöttem... hanem valami kérni valóm volna és mert a nagyságos asszony mindig olyan jóságos... hát gondoltam nem veszi rossz néven.

— Csak szóljon bátran, szívesen megteszem, ha tehetem. (Folyt. köv.)

BÚCSU.

(Képpel a czimlapon.)

LE a Dunapartra siet
— Mily vidám e kép! —

Ki fogaton, ki meg gyalog,
A sok utas nép.

Azt mondtam, hogy vidám e kép?

Mért fáj hát nekem?

Mért is kell e vidámságon

Ugy kesergenem?

Ó, inkább sirni szeretnék,

Mint mosolygani —

Ugy bánkódom, hogy nem tudom

Ki se mondani!

Csak egy hétig volt minálunk,

Pusztánkon Gizi; . . .

S immár az édes mamája

Ismét elviszi.

Hogy megfutkosánk a réten,

Kertben, ligeten!

Előttünk még a rejtek hely

Sem volt idegen!

A zizegő vetés között

Szedtünk pipacsot,

És felbúzavirágoztuk

A két kalapot.

Hol babáztunk, hol lapdáztunk,

Húztunk kis kocsit,

Istállóban megöleltük

A kedves boczit.

S ha jött vendég, ha fogadtuk

Lenkét és Gyulát:

Kaptunk főzni a mamától

Fügét, mandulát.

Ez volt aztán a jó ebéd!

Hát még ott alatt! . . .

Ah, már harmadikat csönget

A hajó-harang!

Egy éles fütty . . . úgy hasítja,

Metszi keblemet . . .;

Pá, aranyos kis barátám —

Pá, az Ég veled!

Lobogatja kendűjét a

Hajó födelén —

Viszonzom — s aztán nem látom

Könnyeimtől én.

DORKA KISASSZONY BALESETE.

— Beszélyke, két képpel. —

AZ BIZONY nagy és szomorú baleset volt, olyan nagy, hogy Dorka kisasszony sohasem épült föl belőle. Hiába dédelgettük, én meg Zsenike hugom, mind nem használt az semmit; de használt nekünk mégis valamit és azt hiszem, valahol az ócska lom közt még most is előkerülne szegény Dorka kisasszony.

Az ám, oda jutott szegényke, az ócskaságok közé. Pedig volt ám ő egyik napon királynő, aztán hercezkisasszony, sőt akárhányszor még tündér is. Nincs is olyan királykisasszony, akinek olyan jó dolga lenne, mint neki volt, soha még a lába sem érte a földet, valósággal ölben hordoztuk és még csak azt sem kívántuk, hogy megköszönje nagy gondoskodásunkat. Az igaz, hogy nem is tudta volna megtenni, mert hát nem volt ő semmi más, mint a mi kedvencz bábunk.

Nagyon szerettük, én is meg a Zsenike hugom is. Mihelyt egy kis szabad időnk volt, mindjárt elővettük, öltöztettük,

sétáltattuk és úgy eljászottunk vele, mintha valóságos élő királykisasszony lett volna. Mindenféle mesét gondoltunk ki számára, varrtunk neki szép ruhát, főztünk ozsonnát, amit persze magunk ettünk meg, egy szóval vége-hossza nem volt a sok kellemes mulatságnak, melyet nekünk Dorka kisasszony szerzett.

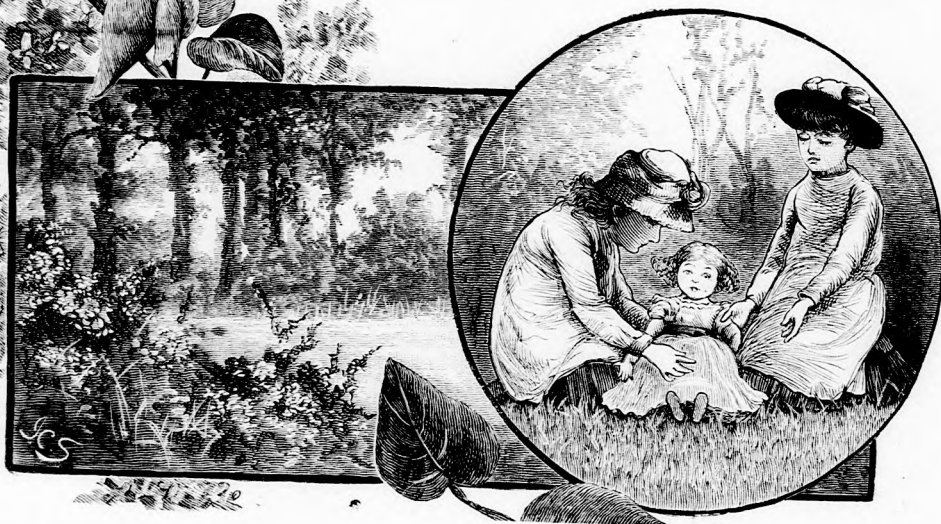
Egy szép nyári napon kísétáltunk vele a mezőre. Vigan voltunk, daloltunk, vadvirágot szedtünk és mikor már tele volt kötényünk, leültünk egy árnyékos helyre, hogy koszorut fonjunk.

— Dorka királykisasszonynak fonjunk koszorut, szólt Zsenike.

— Nagyon jó lesz. Ez még úgy sem volt. Milyen szép lesz a koszorúval!

Nagy buzgalommal fogtunk neki a munkának és észre sem vettük mikor Pali testvérünk közeledett. Szerettük is, nem is, ha mellettünk volt. Roppant jókedvű, tréfás fiu volt, mindig tudott valami bohóságot, a min kacagni kellett; csak az volt a baj, hogy sokszor a mi rovásunkra gondolta ki a tréfát, nagy gyönyörúsége telt benne, ha minket leányokat ingerelhetett. Különösen a mi drága Dorka kisasszonyunkkal szeretett minket ingerelni, tudván, hogy erre vagyunk leginkább féltékenyek.

Most is, amint ott termett előttünk, mindjárt a mi bábunk tűnt a szemébe s ingerkedve mondá:

— Jó hogy itt van a gyönyörű Dorka kisasszony. Épen keresek valakit, akit meghajókáztassak.

— Miféle hajókázásról beszélsz? kérdém gyanakodva.

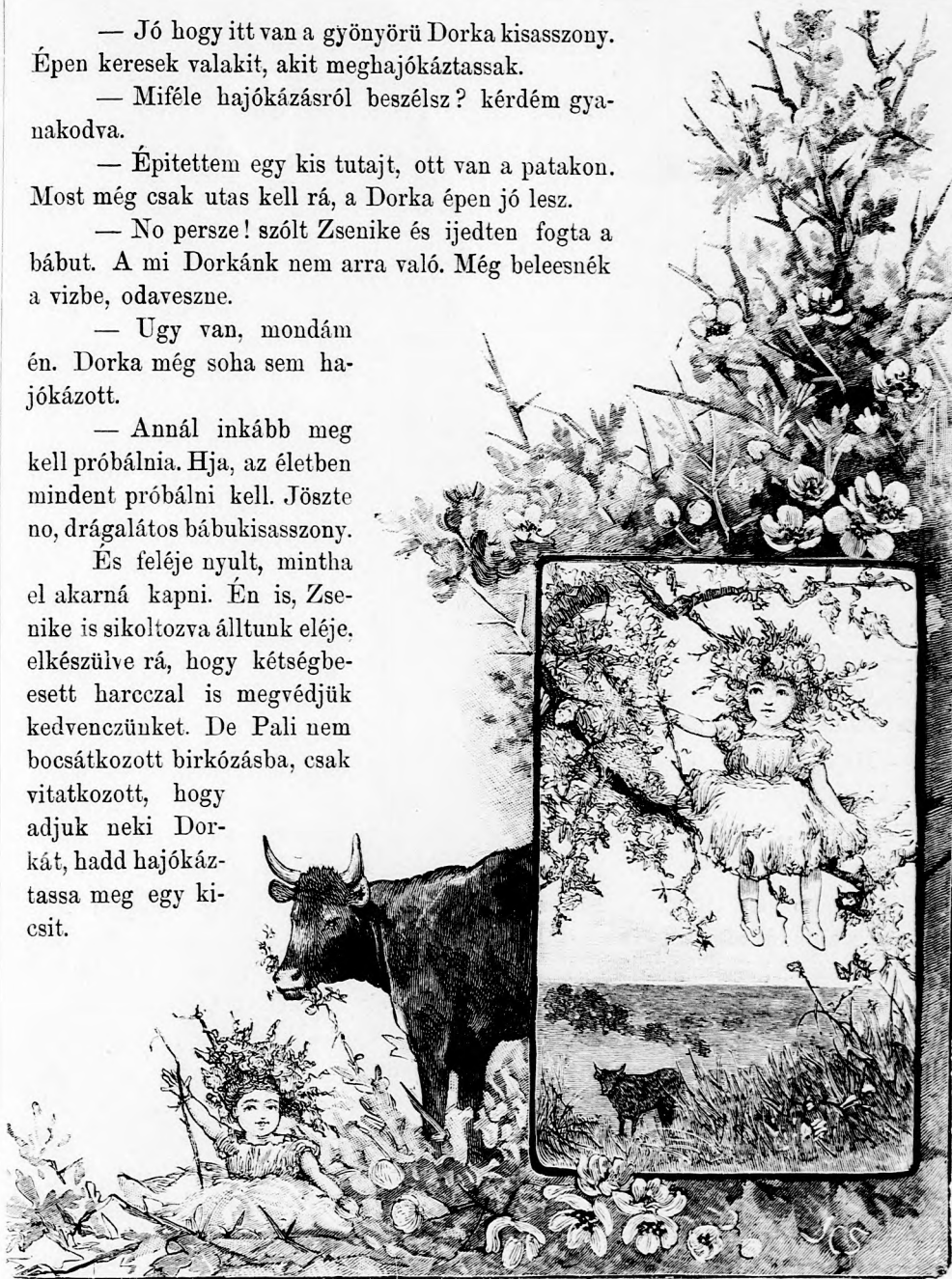
— Építettem egy kis tutajt, ott van a patakon. Most még csak utas kell rá, a Dorka épen jó lesz.

— No persze! szólt Zsenike és ijedten fogta a bábut. A mi Dorkánk nem arra való. Még beleesnék a vízbe, odaveszne.

— Ugy van, mondtam én. Dorka még soha sem hajókázott.

— Annál inkább meg kell próbálnia. Hja, az életben mindent próbálni kell. Jöszte no, drágalátos bábukisasszony.

És feléje nyult, mintha el akarná kapni. Én is, Zsenike is sikoltozva álltunk eléje, elkészülve rá, hogy kétségbeesett harcczal is megvédjük kedvenczünket. De Pali nem bocsátkozott birkózásba, csak vitatkozott, hogy adjuk neki Dorkát, hadd hajókáztassa meg egy kicsit.

— Nem, nem adjuk, nem akarjuk, hogy vízbe fuljon.

— No persze! Hát azt hiszitek, hogy olyan tutajt építettem, a melyről leeshetnék a vízbe? Pompás tutaj, erős, nagy, aztán hosszú zsinórt kötöttem hozzá, kihuzom a partra, a mikor akarom. Majd megbánjátok!

— Jól van, hát megbánjuk, de nem adjuk.

— No hát tartsátok meg. Majd ráültetem a tutajra Kaffancsot.

— Okosabb is, annak legalább nem árt, ha vízbe fordul. Ki tud uszni maga is, szól Zsenike.

Kaffancs tudniilik a mi kutyánk volt, kedves játészó pajtásunk, de különösen a Palié.

— Hajókáztasd Kaffancsot, mondám én, nekünk pedig hagyj békét, mi itt szépen elmulatunk a Dorkánkkal.

— Majd megtánczoltatom én azt a Dorka kisasszonyt, várjátok csak.

Ezt mondva, elment s csakhamar eltűnt a bokrok közt.

Mi tovább játszottunk a bábuval, megkoszoroztuk és oda ültettük a fübe, aztán beszélünk hozzá mindenféle bohóságot, mintha valami tündérkirálynő volna. Egyszerre azonban ismerős hang hallatszott messziről:

— Mariska! Zsenike! Jertek haza!

Tudtuk, mit jelent ez. A nevelőnők hangja volt, haza hívott, mert itt volt a leczke ideje.

— Beh kár, hogy Dorka nem lehet tovább itt! Milyen szép így a koszorúval! szól Zsenike.

— De milyen szép! Tudod mit? Hagyjuk itt, majd leczke után visza jövünk értte. Nem lesz semmi baja, senki sem tudja, hogy itt hagytuk, nem is jár ezen a tájon senki. Pali látni fogja, hogy otthon vagyunk, azt hiszi, hogy a bábút is haza vittük.

— Nagyon jó lesz. Dorka bizonyosan nagyon szeretni fogja, ha itt hagyjuk a szabadban. Ugy-e kedves Dorka.

A bábu nem felelt, de helyette feleltünk mi magunk magunknak, hogy nagyon jól van minden, legalább lesz okunk, hogy később ismét kísétáljunk ide a mezőre. Oda ültettük tehát a bábút egy bokor aljába és hazamentünk.

Pali már otthon volt, mert neki is végezni kellett leczkéjét. Mi is neki fogtunk a tanulásnak és ez alatt természetesen nem gondoltunk többé se bábura, se játéokra, sőt még a leczke után sem, mert mamánk ránk bizta, hogy magunk főzzünk magunknak ozsonnát, ez pedig kedvencz multságunk volt. Palit ekkor már nem láttuk, csak ozsonnára jött elő és sajátságosan mosolygott reánk; de ez nekünk nem tűnt föl és épenséggel nem gondoltunk semmi rosszat.

Ozsonna után, mikor újra szabad időnk volt, akkor már természetesen mindjárt Dorka kisasszonyra gondoltunk és szaladtunk ki a mezőre, egyenesen oda, a hol kedves bábunkat hagytuk. De mekkora volt rémületünk, mikor oda értünk, — a bábu nem volt ott.

— Valaki járt itt, rátalált a bábunkra és elvitte! szól Zsenike zokogva.

— Hátha mégis itt, van... talán csak rosszul emlékszünk... nem ide tettük.

— Dehogyan nem! Én jól emlékszem.

— Keressük csak.

Kerestük és nemsokára rá is találtunk, de milyen állapotban! Alig lehetett ráismerni. Ruhácskája rongyokban fityeggett, haja lemállott, arczáról a szép piros szín eltűnt és piszkos folt látszott a helyén, félkarja félig le volt szakítva, — szóval, a mi kedves, gyönyörűsége Dorka kisasszonyunk, hercegnőnk, tündérkirálynénk siralmasan tönkre volt téve, szomorúság volt csak ránézni is.

— Oh, ez borzasztó, ez csuf gonoszság! kiáltám elkeseredve. Ki tette ezt?

Körül néztünk, de messze földön nem láttunk senkit. Csak a mező végén legelegszett békésen egy riska tehén. Sirtunk, elkeseredetten sirtunk nagy gyászunkban és töprenkedtünk, ki okozhatta bábunk e nagy veszedelmét. Ha ellopták volna, nem busulunk rajta annyira, mert megmarad az a vigasztalásunk, hogy másvalaki gyönyörködik a mi szép bábunkban; de így tönkre téve látni a mi kedvenczünket, az már rettentően fájdalmas volt.

Mikor már jól kisirtuk magunkat Zsenike mérgesen kiáltott fel:

— Én tudom, ki tette. Senki más, mint Pali!

— Igazad van! Hiszen fenyegetőzött, hogy majd boszut áll, mert nem adtuk oda meghajókáztatni. Igen, ő tette. Ez csuf gonoszság!

Haraggal elteleve siettünk haza s a kapuban találkoztunk Palival. Épen mintha ránk leskelődött volna, már megszűröl ingerkedve integetett felénk. Rárohantunk és számon kértük, mit csinált bábunkkal, mért tette tönkre.

— Tönkre? Nem bántottam én szegényt. Csak nem tört ki a nyaka?

— Nem bántottad? De igen is bántottad. Ott van, nézd, mit csináltál vele.

— Azt én nem tettem. A mit én tettem vele, attól ugyan nem lehetett volna olyan csuffá.

— Hát megvallod, ugy-e, hogy volt vele dolgod? Elég nekünk annyit tudni. No de megállj, majd visszafizetünk érte. Szeget szeggel. A mint te bántál velünk, úgy bánunk majd mi veled.

Eleinte arra gondoltunk, hogy bepanaszoljuk, a mamánál; de ezt mégsem tettük. Mert a mama nem szerette az efféle árulkodást és rendesen mindnyájunkat megbüntetett, azt mondván, hogy testvérek közt nem szabad haragoskodni s ha már épen történt is valami baj, szépen meg kell bocsátani és összebékülni.

De mi nem akartunk megbocsátani, sem megbékülni. Valahányszor ránéztünk szegény tönkre tett bábunkra, mindig újra elfogott a harag és szomorúság. Próbálgattuk, hogy valamiképp talán visszaszerezhetnők Dorka kisasszonynak régi szépségét, de ez semmiképp sem sikerült. Új ruhácskát adhatunk rá, karját is odavarrtuk, szép hosszú haját oda ragasztottuk; de az arcza teljesen tönkre volt téve, mikor a pecsétet lemostuk, hát fehér, színtelen maradt, mint valami kísértet, szinte féltünk ránézni. Vége volt örömiünknek, mulatságunknak, ezt nem bocsáthattuk meg.

Vacsoránál nem is szóltunk Palihoz egy árva szót sem s láttuk, hogy észrevette, mennyire haragszunk rá, azt is láttuk, hogy nagyon rosszul esik neki, mert apró

tréfálkozásai, ingerkedései mellett eddig nagyon szerettük. Vacsora után sem játszottunk vele, magára hagytuk és lefeküdtünk kibékülés nélkül. Pedig mamánk sokszor intett, hogy soha se fekdjünk le egymás ellen táplált haraggal.

Most azonban nemcsak lefeküdtünk haraggal, hanem másnap is tartottuk a haragot. Elmúlt a délelőtt, végeztük lezékenket, meg is ebédeltünk, de Palihoz nem szóltunk, legfeljebb egy-egy haragos pillantást vetettünk rá, ha találkoztunk vele.

Délután épen ki akartunk sétálni, mikor Pali egészen kipirulva a haragtól, felénk rontott és indulatosan kiáltá:

— Hát csakugyan megtettetek, ti gonoszok! No de ezt már csakugyan megkeserülitek. Eddig csak tréfáltam, de most majd megfizetek!

— Ugyan miért? kérdém félig kíváncsian, félig kárörömmel, hogy neki van valami szomorúsága.

— Miért? Mintha nem tudnád! Vagy azt hiszed, nem találom ki, hogy ti szaggattátok össze az én szép sárkányomat!

Ez a sárkány volt az ő büszkesége, maga csinálta, pompásan földiszitette és mi leányok is sokszor gyönyörködtünk benne, mikor hosszú zsinóron föleresztette

magasra. Titkon magam is sajnáltam, de nem vallottam meg, Zsenike pedig kárörömmel mondá:

— Ugy kell, most már te is tudod, mi az, ha valaki kedvencz játékát veszi el.

— Ez csufság, hogy ilyet tettetek velem! kiáltá Pali. Nem fogom soha megbocsátani, nem foglak soha többé szeretni.

— Annál jobb, mert mi sem fogunk soha többé szeretni.

Ezt én mondtam, de alighogy kiejtettem, már megbántam. De Pali elment, oly leverten, minőnek még soha sem láttam.

Nem tudom, szerzett-e valaha a káröröm valakinek igazán örömet, de nekünk bizony nem szerzett. Mikor Pali elment, én meg Zsenike kedvetlenül tértünk vissza a szobába. Nem bántottuk a sár-

kányt, nem mi téptük össze, s Pali mégis azt hiszi, mi tettük. Rosszat gondol rólunk s mi még megerősítettük beszédünkkel. Most már ez mindig így lesz? Az bizony nem lesz kellemes.

Még azonban nem vallottuk meg magunknak, hogy már nehezünkre esik a haragtartás. Csak azért is eltökéltük, hogy ozsonnánál sem szólunk Palihoz; csak-hogy ezt hiába tökéltük el, mert Pali nem jött elő ozsonnára. Vártuk sokáig, de csak

ZÖLD ALMA. (Lásd a 80. lapon.)

nem jött, már este is lett és még nem volt nyoma sem. Utoljára mamánk aggódni kezdett, mi pedig kétségbe voltunk esve. Hátha Pali úgy elszomorodott, hogy bujában elbujdosott? Azt mondtuk neki, hogy soha sem fogjuk szeretni, ő pedig nagyon jószívü fiu... ki tudja, hátha e miatt nem is akar többé hazatérni.

Ez persze bohó gondolat volt s mikor már sötétedni kezdett, Pali egészen porosan, fáradtan, de különben jókedvűen jött be az udvarra. Mindent feledve szaladtunk eléje.

— Jaj, csakhog' itthon vagy! Oh, hát nem bujdosnál el?

— Már ugyan miért? Egy nagyot jártam, mert a sárkányom miatt nagyon boszus voltam s még valami helytelen dolgot követtem volna el. De most már elpárolgott a haragom, ne féljete'k, nem állok boszut a sárkányért.

— Arra nincs is okod, mert igazán nem mi szaggattuk össze. Hanem azért mi is megbocsátjuk Dorka kisasszony tönkre tételét.

— Azt meg igazán nem én tettem. Igaz, meg akartalak tréfálni, kint voltam a mezőn s a bábut föltettem egy fára, olyan magasra, hogy el nem értétek volna. De hog' aztán mi történt velem, nem tudom.

— Tudom én, ifiuracskám, szólt az öreg tehenész. Én kergettem el a riska tehenet onnan. Az ostoba jószág ott legelt, meglátta a bábut, lerántotta, aztán nyalta, harapdalta; így ment tönkre. És a sárkányát meg ne hagyja máskor ifiuracskám az udvaron, mert az a bolondos Kaffancs mind szétezibálja.

Igy hát megtudtuk, hog' történtek a bajaink, melyek miatt egymásra haragudtunk ok nélkül, csak mert indulatoskodásból egymásra fogtuk rá a rosszat. Megöleltük egymást, szent békét kötöttünk és megfogadtuk, hog' egymás ellen többé haragot, boszut nem fogunk táplálni, csupa gyanuból pedig már épen nem neheztelünk, hanem mindig őszintén testvérileg bánunk egymással. Megtartottuk szavunkat és soha sem is volt többé ilyféle bajunk. Dorka kisasszonyt pedig, a milyen csuffá lett, megőriztük emlékül.

NYÁRI MASKARA.

(Képpel a 69. lapon.)

ATANYÁRA ha kijöttök,
Leszakajtunk egy pár tököt.
De csak az, amelyik sárga,
Az való a maskarára.

*Mivel úgy sincs már ma dolgunk,
Amugy diákosan bomlunk.
Ebbe a nagy bolond gömbbe
Majd bolond pofát messünk be!*

*Mikor itt van a december,
Akkor járja a hó-ember.
De most hó van, fiúk, nem hó —
Rendén van hát a tökfilkó.*

*No, láttatok már ily csodát?
Bámultatok már ily pofát?
Valljátok be, hog' szép gyerek,
Szebbet nála nem ismertek.*

*Este bele gyertyát teszünk,
A Danira rá ijesztünk.
Nagy lesz az ő ijedelme!
Pedig nagyra van vele, hog'
Mily bátor hős ő kigyelme!*

A GYŐRI KAKAS.

— Levél Forgó bácsihoz. —

Kedves Forgó bácsi!

Kis olvasó társaim közül bizonyosan sokan nem tudják, hogy a mi szép Győr városunkban a kakas hiresebb madár, mint máshol és vas emléket is csináltattak tiszteletére. Nekem apácska elmondta ennek történetét s én leirom, talán kedves Forgó bácsi érdemesnek fogja találni, hogy közölje kis olvasó társaimmal.

Régen, több mint kétszáz esztendővel ezelőtt, mikor még a törökök uralkodtak hazánkban, egyszer hatalmas török sereg közeledett Győr városa felé, hogy ostrom alá vegye. A városban nagy volt az aggodalom, mert a törökök kegyetlenül pusztítottak mindenütt, a hova eljutottak. Készültek is hát a védelemre.

A Rába folyó partján akkor egy jó öreg révész lakott. Volt dereglyéje s ezen szállította az embereket egyik partról a másikra, ebből éldegélt szerényen. A török seregnek, a mint a folyóhoz ért, nagy akadály volt a víz, de a basa elhatározta, hogy mégis váratlanul meglepi a győri védő sereget. Hajói nem voltak, hanem valahol kerítettek egy csónakot és sötét éjnek idején néhány török átevezett a folyón, hogy az öreg révész dereglyéjét áthuzza a tulsó partra. A dereglyén aztán rövid idő alatt átkelhetett annyi katona, hogy megrohanhatta a várost, hol még azt hitték, hogy messze a vizen túl van az eenség.

Ez volt a török vezér terve. Katonái zajtalanul át is eveztek a folyón s az öreg révész, ki kunyhójában aludt, nem sejtette a veszedelmet. Az éj azonban koromsötét volt s a törökök, hogy a dereglyével boldoguljanak, kénytelenek voltak fáklyát gyújtani. A révész kunyhója előtt pedig ott bóbiskolt az öregnek egy kedvenc kakasa. Ezt a fáklya gyöngye fénye is fölrasztá s bizonyosan azt hitte, már hajnalodik, elkezdett tehát torka szakadtából kukorékolni. A révész meg erre ébredt föl és kitekintett, hogy csakugyan virrad-e már. Még bizony nem virradt, de azt látta, hogy a törökök viszik a dereglyét.

Az öreg révész hamar átlátta a bajt és azt is, hogy legjobb zajt nem ütnie, mert akkor lemészárolják. De mikor a törökök a dereglyével eleveztek a parttól, a révész sietett a városba és jelentette a dolgot, hogy az ellenség bizonyosan meg akarja lepni a várost. Ugy is volt, csakhogy a város vitéz védői készen várták és csuful elverték a törököt, nem is történt a városnak semmi baja.

Mivel pedig ebben a szerencsés menekülésben az éber kakas kukorékolásának oly nagy része volt, tehát emlékül vasból kakast készítettek és ez a győri híres kakas.

Kedves Forgó bácsit üdvözölve vagyok
hű kis olvasója
Győri Palika.

NAGY ÉS KICSINY.

A — Egy kis intés a kicsinyeknek. —
kis Lili sokszor nagyon örült annak, hogy ő olyan kicsike. Jó dolog is az. Ha az ember elesik, nem nagyot esik, aztán olyan könnyen elbujkál asztal és ágy alatt, mint a macska vagy a kis bodros kutya. Ha leesik valami a földre, ő veszi föl leghamarább, mert legközelebb éri, alig hogy le kell hajolnia. És ha

épen nagy akar lenni, hát fölkapaszkodik a székre és büszkén mondja:

— Most nagy vagyok, olyan nagy, mint a bácsi.

Ekkép Lilike nagy és kicsiny, a mint épen kedve tartja. De még máskép is szokott ő hol nagy lenni, hol kicsiny; ez pedig attól függ, mit kíván vagy tőle mit kívánnak.

Reggel, mikor fölébred, oh akkor nagyon kicsike. Mert ha már nagy volna, vagy azt mondaná, hogy ő már nagy, akkor a mama nem bajlódnék annyit az öltöztetésével, nem tőrné el a sok apró makranczoskodást. Ilyesmit csak egészen piczike gyermekeknek engednek meg, mert az még nem tudja, mi a helyes. Még akkor is kicsike Lili, mikor az ebédlőbe lép és a reggelihez ül; legjobban szeret a mama ölébe ülni és eteti magát, mint valami kis madár. Hanem mikor tul van a reggelin, egyszerre nagyon nagyot nő és azt kívánja, hogy ollót, tűt és más mindenféle veszedelmes szerszámot bizzanak rá, mert ő ezzel szeret játszani. Akkor is nagy, mikor a testvérei szép könyveit akarja nézegetni, vagy az Irénke bábujával játszani.

— Ó, én nem rontom el, nekem ide adhatjátok, én már nagy vagyok.

De ha mégsem akarják neki odaadni, akkor hirtelen kicsikévé változik, sir, toporzékol és azt mondja Irénkének:

— Add ide! A mama azt mondta, hogy engem nem szabad megríkatni, én még kicsike vagyok!

Mikor kirándulásról van szó, melynek nagyobb testvérei mindig örülnek,

Lili elgyötör mindenkit, hogy őt is vigyék magukkal.

— Nem lehet, Lilikém, nem bírod azt a nagy gyaloglást, még kicsike vagy.

— Oh, én már nem vagyok kicsike, én már nagy vagyok!

De jaj annak, a ki ebben bizik! Elviszik magukkal és Lili vagy félóráig vigan szaladoz, többet is, mint kellene. De aztán kezd elmaradozni és végre azt mondja, hogy ő nem bír tovább menni.

— Csak próbáld, elég nagy vagy, magad mondtad.

— Oh, én még kicsike vagyok, én nem bírok annyit járni, vegyenek ölbe!

És mit csinálhatnak vele? Nem hagyhatják ott, ölbe veszik, el van rontra az egész multság.

Az asztalnál is minduntalan hol kicsi, hol nagy. Mikor olyan leves van előtte, melyet nem szeret, azt beszéli, hogy ő még kicsi, nem birkózhatik meg ennyi levessel; de mikor a süteményt hozzák, ő is épen olyan nagy darabot akar, mint Andor.

— Oh, nem nagy az nekem, hiszen már én is nagy vagyok.

Ha elesik vagy egy kicsit odaüti magát, akkor is egészen kicsike, nem bírja elviselni a legkisebb fájdalmat sem, sir rí, mintha gyilkolnák, alig lehet lecsitítani. Hát még este, a vacsoránál! Elálmosodik, nem tud, vagy inkább nem akar uralkodni magán s hiába intik, ott alszik el a széken. Ölben kell elvinni, még akkor sem ébred föl, mikor vetkeztetik. No ilyenkor már nem is három éves, hanem talán csak három hónapos.

Az apa és a mama eddig csak nevetek Lili e sok változásain. Hanem a minap egyszer végre azt mondta az apa, hogy Lilikének el kell határoznia magát, akare nagy lenni.

— Én már elég nagynak tartalak arra, hogy megértsd az okos szót, engedelmeskedni tudj. De ha nem akarod, hát nem bánom, akkor én is kicsikének foglak még sokáig tartani és nem kapsz semmit abból, amit nagyobb testvéreid kapnak.

Az apa ezt komolyan mondta és meg is tartotta. Lilike eleinte megint nagyon kicsike lett, sirt-rítt, nem akarta megérteni a dolgot. De mikor látta, hogy ez nem használ, rászánta magát, hogy többé nem lesz olyan nagyon kicsike, hanem okosan viseli magát. És ez napról napra jobban sikerült neki. Hiszem is, hogy végre igazán okos nagy leány lesz.

Z Ö L D A L M A.

(Képpel a 76. lapon.)

Hm, hm — ejnye! A kertemben ki járhat?

Ki az, aki csenegeti almámat?

Még merő zöld, élvezni még nem lehet —

Pusztítják végette mégis kertemet!

Vajh' ki lehet? Ha rajt érem, kiverem!

Emlegeti soká, tudom Istenem!

Ni, ott! Ki az? Kerítésen átmászkal...

Hisz sejtettem... csakugyan ő!.. Rontó Pál!

Rád uszítánám a kutyámat, rossz fiú!

De miattad mamád ugys szomorú.

Ám azért a büntetésed megleled,

Megnyomja a zöld almám a begyedet!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVII. köt. 2-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

v
h i d
m á t r a
v i t o r i a
z á r d a
u l m
a

Helyesen fejtették meg: *) Sánta Irénke, Schmidl Miklós, Spitzer Ilon és Ella, Schwarcz Berta és Józsi, Zsitvay Laura, Lintner Matild és Margit, Sárffy Arthur, Keltz Sándor, Ofner Irma és Szidi, Neuberger Czecezilia, Crettier Irma, Geduly Vilma, Kleeberg Ödön és Zoltán, Poldini Emma és Lujza.

*) A rejtvényben sajtó-hiba fordult elő; nem 3 2, hanem 3 r és 2 t olvasandó

*

A »Kis Lap» XXVII. köt. 1 számában közölt számrejtvény megfejtését utólag beküldték még: Sonnenschein Szeréna, Jenney Loránt, Poldini Emma és Lujza, Gút Iza, Vilmos és Árpád, Vigyázó Ferencz, Weingarten Antonia és Zsiga, Szányi Aladár, Tóth Jenő, Schubert Ferencz, Meczner József, Schumacher Aranka és Dezső, Frölich Dóra, Schwartz Margitka, Kempen Béla, Moser Irma, Adriányi Vilma, Hermann Adolfin, Ofner testvérek, Fittler Mariska és Vilma (a levélbe elfelejtették a pénzt is beletenni; az adakozók neveit félretesszük addig, míg a pénz megjő.) Brankovics Vilma, Kertész testvérek, Schlesinger testvérek, Unátyinszky Leona, Lázár Gyula, Sirch Ferencz, Zsitvay Laura, Krámer Elemér, Keltz Sándor, Neuberger Czecezilia, Grausz Aladár és Robert, Dénes Ödön, Hertz Jerta, Ernst Miklós, Glós Aranka.

Jótekonyság.

Szegény gyermekkórháznak: Mészáros Erzsike 1 frt.

Ezen összeg ki van mutatva a »Nemzet» című politikai napilapban.

*

A bölcsöde javára újabb adakoztak: Lux Paula 1 frt. — A már eddig kimutatott 326 frt 5 krral együtt 327 frt 5 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.